

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Richardi Arsdekin Soc. Jesu Sac. Theol. Professoris Theologia Tripartita Universa

Complectens nunc Bibliothecam perfectam Viri Ecclesiastici, ordine
sequenti

Controversiae Heterodoxae Ac Scholasticae - Cum speciali Notitia rerum
Modernarum, & Chronologia totius Monarchiae Sacrae, & Saecularis,
Pontificum, Conciliorum &c. Haeresum omnium, ac Propositionum
damnatarum Mundi Sex Aetatum ...

Archdekin, Richard

Dilingae, 1687

Quaestio I. An auctoritas Concilii Generalis sit supra auctoritatem
Pontificis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-38447

Si autem admittas donum Miraculorum esse certum signum vere Ecclesie; jam clarum est Ecclesiam Romanam esse veram, in qua sola, etiam hoc ævo, miracula præcis familia reperiuntur.

Dilem. X.

XXXVIII. Quæro, ex moderno Sectario; An agnoscat antiquos hæresiarchas, verbi gratia, Arium esse verè hæreticum & ritè condemnatum, an verò id neget. Si negat Arium verè esse hæreticum, jam condemnat primævam Ecclesiam quæ Arium ut hæreticum proscriptit. Si verò agnoscat Arium verè esse hæreticum, idem de Luthero, & moderno quovis Sectario, admittere debet. Uterque enim eodem modo ab universa Ecclesia Romana damnatus & separatus fuit; & ideo toto orbe pro hæreticis habiti. Nam sicut hoc tempore dicit Lutherus Ecclesiam Romanam errare, ita in primis sæculis idem asseruit Arius, & tamen apud omnes est hæreticus. Sicut Lutherus citat pro se Scripturas, ita multo magis urgentes pro suo errore citavit Arius, ut probaret Filium in divinis esse Patre minorem: Pater major me est. *Joan. 14.* Et ubi Scripturæ dicunt Patrem & Filium unum esse, Arius explicat de metaphorica & morali unitate voluntatis. Denique quidquid pro se prætendit Lutherus eodem jure pro se dicit, aut olim dixit Arius. Ergo necesse est (Lutherane &c.) ut vel Arium hæreticum esse neges, vel te hæreticum admittas.

CONTROVERSIE
RECENTIORES
DE AUTHORITATE
PONTIFICIS ET CONCILIORUM.

Quoniam Authoritas Ecclesie docentis, quam supra stabilivimus, exire solet in actum per definitiones Pontificum, aut Conciliorum, necessarium est difficultates modernas que de his moveri solent latius explanare, ut curatores animarum in quavis particulari questione sanam Ecclesie doctrinam discernere, ac tueri valeant.

QUÆSTIO I.

An authoritas Concilii generalis sit supra authoritatem Pontificis?

Affirmativam partem sustinuerunt aliqui Doctores Catholici, qui licet contra hæreticos agnoscant, Pontificem esse supremum in terris Caput universæ Ecclesie, id tamen intelligunt de Ecclesia ut est singillatim ac sparsim sumpta, non verò ut collecta, & in unum Corpus legitime congregata. Ita docuit Gerson lib. de potestate Papæ; Almainus de author. Ecclesie, Tostatus defensorii part. 2. cap. 72. & aliqui ex Sorbonicis, contra quos.

Dicendum est, Pontifici competere authoritatem Concilio generali majorem. Est hæc communis Theologorum doctrina, quam plures dicunt fidei proximam, & oppositam sententiam erroneam appellant, ac fuscè eam oppugnant, cum Bellarmino de Concil. lib. 2. cap. 15. Cajetano, aliisque.

III. clarius hoc breviusque probetur, assumo id primò, quòd adversarii ultro concedunt. Pontifex Romanus est Caput, ac Pastor universalis singularum Ecclesiarum ut sunt sparsæ ac sejunctæ; Ergo est etiam Caput ac Pastor omnium Ecclesiarum ut sunt in unum conjunctæ ac congregatæ in Concilio generali. Patet consequentia, quia per collectionem in unum gregem, sive in Corpus Concilii, Ecclesie particulares non desinunt esse oves Christi, quas discretè ac sine exceptione Christus ipse suo in terris Vicario subjecit, dum dixit Petro: *Pasce oves meas: Confirma fratres tuos.* Non enim desinunt esse oves, aut degenerant à natura suarum per mutuum conjunctionem inter se, & cum suo Capite in Concilio generali.

Ex quo ulterius patet, Concilio nullam immediate à Christo collatam esse authoritatem, sed illam quam habet potestatem à Pontifice derivare, cum Christus nulli præter Petrum reperitur gubernandæ Ecclesie authoritatem concessisse.

II. Probatur secundò hæc doctrina, ex ipsa Conciliorum Generalium solemnè ac legitima declaratione, quæ summi Pastoris authoritatem Concilio majorem agnoscunt. Atque imprimis Concilium Florentinum, ex Patribus tam Græcis, quam Latinis conflatum, summo consensu sic decernit P. II. Collat. 22. *Definimus Sanctam Apostolicam Sedem, & Romanum Pontificem successorem esse B. Petri Verticis Apostolorum, & verum Christi Vicarium, ET TOTIVS ECCLESIE CAPUT, & omnium Christianorum Patrem, ac DOCTOREM existere, & in universum orbem tenere primatum, & in B. Petro pascenti, regendi & gubernandi universalem Ecclesiam à Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem traditam esse.* En Decretum legitimi Concilii, & à Pontifice confirmati, declarat Christi Vicarium totius Ecclesie Caput: & in universum orbem tenere Primatum: Pars autem orbis est Ecclesia in Concilio congregata: non poterit ergo Pontificis authoritati se subducere, nisi forte ultra universum orbem ad spatia ignota se recipiat.

Accedit altera definitio generalis Concilii Lateranensis ultimi, sub Leone X. sess. II. ubi postquam declaratum est decreta Concilii Basileensis contra Pontificis authoritatem nullius esse roboris, ita subjungitur: *Solum Romanum Pontificem pro tempore existentem tanquam AUTHORITY TEM SUPRA OMNIA CONCILIA HABENTEM, Conciliorum indicendorum, transferendorum, ac dissolvendorum plenam jus ac potestatem habere, nedum ex sacra Scriptura testimonio, dictis Sanctorum Patrum, ac aliorum Romanorum Pontificum etiam Prædecessorum nostrorum, sacrorumque Canonum decretis, sed propria etiam eorundem Conciliorum confessione manifestè constat.* Facit horum Conciliorum in propria causa tam luculenta confessio, ut supervacaneum putem prolixiora eam in remargumenta coarctare, quibus facile est tractatus integros implere.

III. Opponunt aliqui primò, Decreta Concilii Constantiensis Sess. 4. & Conc. Basileensis Sess. 2. quæ videntur Concilio generali asserere authoritatem Pontificis majorem.

Respondeo, Concilia ista quoad hoc confirmata non fuisse, ideoque in hoc nullum robur obtinere, ut constat ex Bulla Leonis X. in Concilio generali Lateranensi, in qua declaratur, utrumque Concilium

in hoc negotio errasse, ipsumque Concilium Basileense Conciliabulum appellatur, quod fufius ostendit hic Bellarminus, ac Turcremata qui tunc vixit, aliique.

Oppones secundò, In primo Concilio ab Apostolis Hierosolymis celebrato, non Petrus, sed totum Concilium dixit; *Visum est Spiritui Sancto, & nobis &c.* Et decreta istius Concilii autoritate Ecclesie propria, non Petri nomine, ad fideles Antiochiam transmissa fuere.

Respondeo, hæc quidem gesta fuisse autoritate totius Concilii, sed non excluso Petro ejus Capite, à quo decreta illa vim & robur accipere, sicut dum modò decreta Concilii Tridentini proponuntur fidelibus nomine Concilii, id omnes intelligunt de Concilio prout in eo Pontifex includitur.

Oppones tertio Matthæi 18. Christus dixit ipsi Petro. Si peccaverit in te frater tuus, dic Ecclesie. Ergo ipsa Ecclesia in Concilio congregata, potestatem judicandi à Christo accepit.

Respondeo, præceptum illud non intelligendum de Ecclesia in universali Concilio congregata, aliàs enim impleri non posset trecentis annis post Christum quo tempore nullum in Ecclesia fuit Concilium generale. Per Ecclesiam igitur Christus hic aliud non designat, quam quemlibet Superiorem, aut Congregationem, quæ in Ecclesia legitimum judicium exerceat; rectè enim dicitur fieri ab Ecclesia, quod fit à persona publicam in ea habente potestatem.

IV. Postremò, hic extorquendum est telum quibusdam qui hoc tempore in Partibus hæreticorum se vocant Missionarios Apostolicos, nec dubitant tamen, ut evehant potestatem Principum secularium, Apostolicæ sedis autoritatem infra Concilium deprimeret: ac confidenter asserere, hanc esse Ecclesie Gallicæ certam & indubitam doctrinam.

Verùm in hoc produnt crassam Gallicarum ignorantiam, dum suam, & paucorum labem, omnibus Gallie Theologis affricare nituntur. Testatur id celebris scholæ Sorbonicæ Doctor Andreas Duvalius agens de ea sententia quæ asserit Pontificem esse supra Concilium generale, Tract. de Rom. Pont. potestate P. 4. q. 7. *Totus* (inquit) *orbis, exceptis pauculis Doctoribus, eam* (sententiam) *amplectitur; & rationibus validissimis, cum ex Scriptura, Concilio, & Patribus, tum ex principis Theologia petitis confirmatur.* Atque ita Doctor luculenter ostendit in Anteloquio §. quo pacto. Concilium Basileense, in hoc puncto Pontificiæ autoritati inimicum, ab universa Ecclesia explosum semper rejectumque fuisse, nec aliam in hoc esse fidem Gallie, quam universalis Ecclesie.

Hujus rei præclarum præbuere argumentum Episcopi Gallie, & Doctores Sorbonæ, quando Parisiis anno 1611. Prodiit libellus Anonymus de Ecclesiastica & Politica potestate, qui cum in hac questione videretur Pontificiæ autoritati adversari, Cardinalis Perronius, unâ cum Episcopis Provinciae Senonensis, & postea Aquensis Provinciae Antistites, gravi censura libellum notarunt, ac suo decreto condemnarunt. Quorum sententiam ipse Author libelli postea amplexus est, suumque errorem debite retraxit.

Designat ergo talium Missionariorum inanis illa cre-
R. P. Arsdck. Tom. I.

dulitas, qui ut inter heterodoxos cupiditatibus suis aliquando vellicentur, nimis facile ad tales persuasiones animum convertunt.

QUÆSTIO II.

An Pontificis definitiones sint infallibiles absque assensu Concilii generalis.

I. Respondeo, & dico, Pontificem Romanum infallibilem habere autoritatem in definiendis rebus fidei pro universa Ecclesia, etiam absque Concilio generali. Hæc doctrina communis est passim inter Theologos: Contra Gersonem, & Almainum in lib. de potestate Ecclesie, Alphonsum de Castro, & Toftatum defensorii p. 2. cap. 30. Adrianum VI. antequam esset Pontifex, quæst. ult. de Confirmatione, & quodlib. 2. q. 1. cum quibus sensisse videtur Bajus, uti patet ex ejus Epist. ad Doct. Gravium data an. 1572. & aliqui Sorbonici, qui tamen non negant definitioni Pontificis etfi fallibili obtemperandum esse. Sed istorum sententia ab aliis Theologis variâ censurâ notatur, adeò ut Bellarminus hanc etiam dicat erroneam, & hæresi proximam, & plures recentiores absolute hæreticam.

Probatur hæc doctrina primò, illis argumentis quibus supra ostendi Pontificem esse supra Concilium, & nulli omnino à Christo, præterquam Petro, immediate collatam esse autoritatem infallibilem regendi, & docendi universam Ecclesiam, dum soli Petro cum successoribus determinatè, & in singulari dixit Luc. 22. *Ego rogavi pro te ut non deficiat fides tua, & Tu aliquando conversus confirma Fratres tuos.* Et Joan. 21. *Petre amas me? Pascere oves meas.* Et Matth. 16. *Tu es Petrus & supra hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam.*

II. Sed ne quis ulterius dicat, soli quidem Petro & successoribus collatam fuisse potestatem immediatam docendi universam Ecclesiam; potuisse tamen Christum requirere assensum Concilii generalis, tanquam conditionem sine qua Spiritus Sanctus Pontificis definitioni non assisteret.

Contrarium evincunt verba Christi superius allata, quæ cum sint absoluta, non patiuntur ullam hujusmodi conditionem opponi: præsertim cum illa gratiam ac Privilegium contineant, quod nunquam ultra Principis verba restringendum judicatur. Et verò parum Ecclesie usibus consentanea fuisset in Pontifice hæc docendi, & definiendi autoritas, si non esset ab erroris periculo libera absq; Concilio generali, quod nunquâ sine ingenti labore ac molimine, imò aliquando, obstantibus Principu dissidiis ex toto orbe Christiano nullo modo cogi potest. Hunc igitur Ecclesie universæ Cætum requirere ad decidendum quamlibet fidei controversiam, ne quidem prudentiæ est humanae, multò minus providentiæ divinæ.

Sed age, si lubeat Ecclesiam universam tot itineribus toties fatigare. Demus jam grandævos illos Concilii Patres per mille viarum discrimina ab extremis oris in unum cætum, locumque cum suo Capite convenisse. Proponitur congregatis nova quæpiam fidei controversia, iur in suffragia. Sed ecce, ut sæpè factum, aliud sentiunt Patres, aliud Pontifex. Cujus hic sententiæ standum erit? Non solius Concilii, cum fatearis hujus assensum tantum requiri per modum conditionis, ut Pontificis definitio sit infallibilis.

Arsdck
kin

Theo-
logia